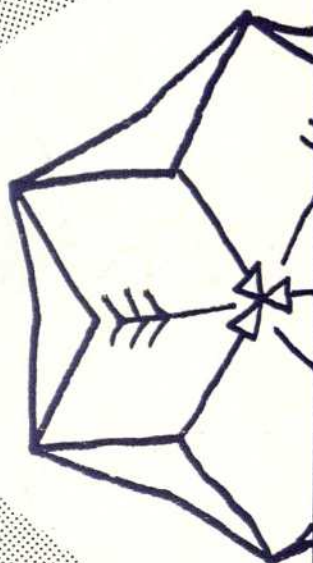
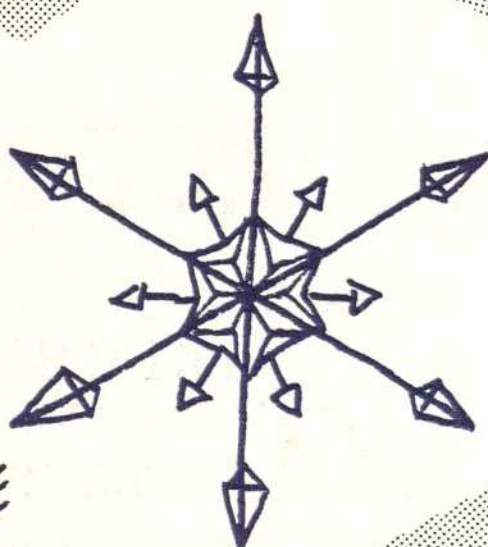
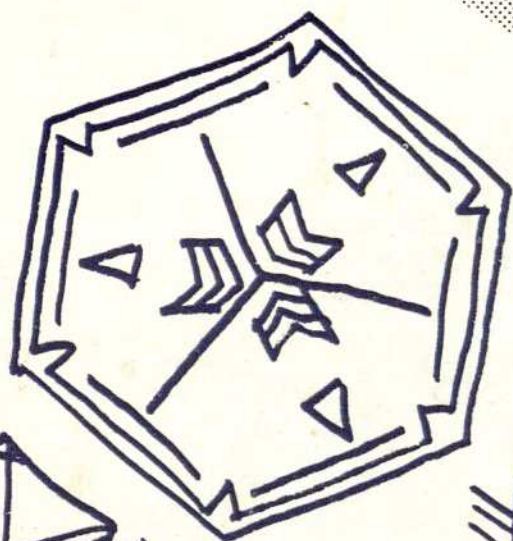
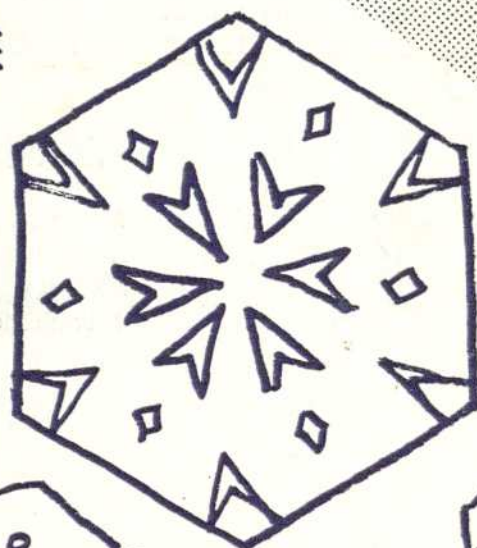
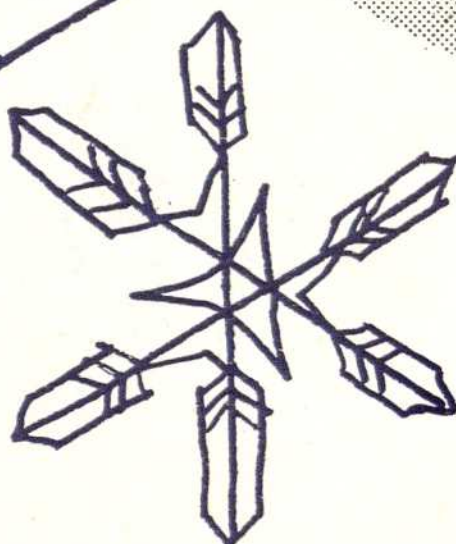
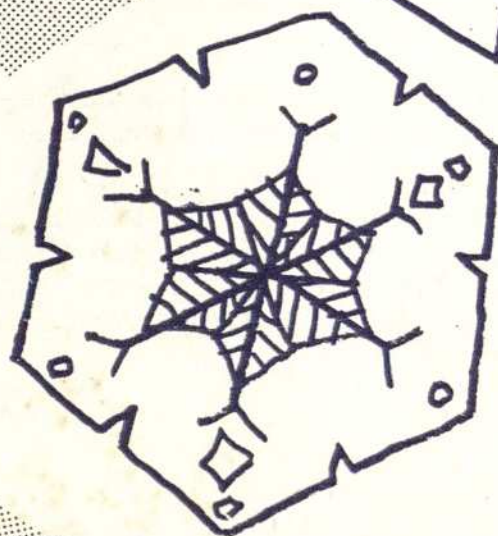
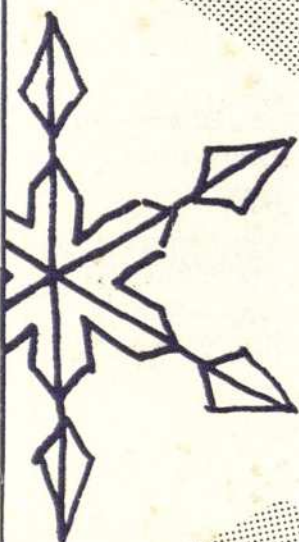

EGLUTÉ

1971
sausis

EGLUTĖ

1971 • SAUSIS

TURINYS

- 3 SAUSI, SAUSI, R. Jotvingytė
- 4 PASAKA, A. Vaičiulaitis
- 17 ŠALTIS, Samanė
- 18 ATSPĖK, V. Jogaitė
- 19 KAIMYNAS, O. S.
- 21 GYVULIU MISLĖS
- 22 MURKYTĖS PUOTA, A. Muliolienė
- 23 ZIEMA, R. Bazytė
- 24 STAIGMENA, L. Stačiokaitė
- 27 SIAUBAS, R. Šilėnaitė
- 30 LAISKAI KUDLIUI
- 31 KA MAČIAU?
- 32 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Balukas — viršelis, 3
- E Muliolienė — 3
- A. Sruoginienė — 4 - 15
- J Paukštienė — 17
- N. Palubinskienė — 24, 25, 26
- R. Šilėnaitė — 27, 28

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

SAUSI, SAUSI

Ritonė Jotvingytė

Sausi, sausi,
Jei suglausi
Visų snaigių
Sparnelius,
Dailus, baltas,
Nors ir šaltas,
Sveiks, atvykęs
Pas vaikus.

Bet jei, sausi,
Nesiklausi
Ir, bematant —
Vienas, du,
Žiemos ūką
Ties žvirbliuko
Pakabinsi
Lizdeliu — —

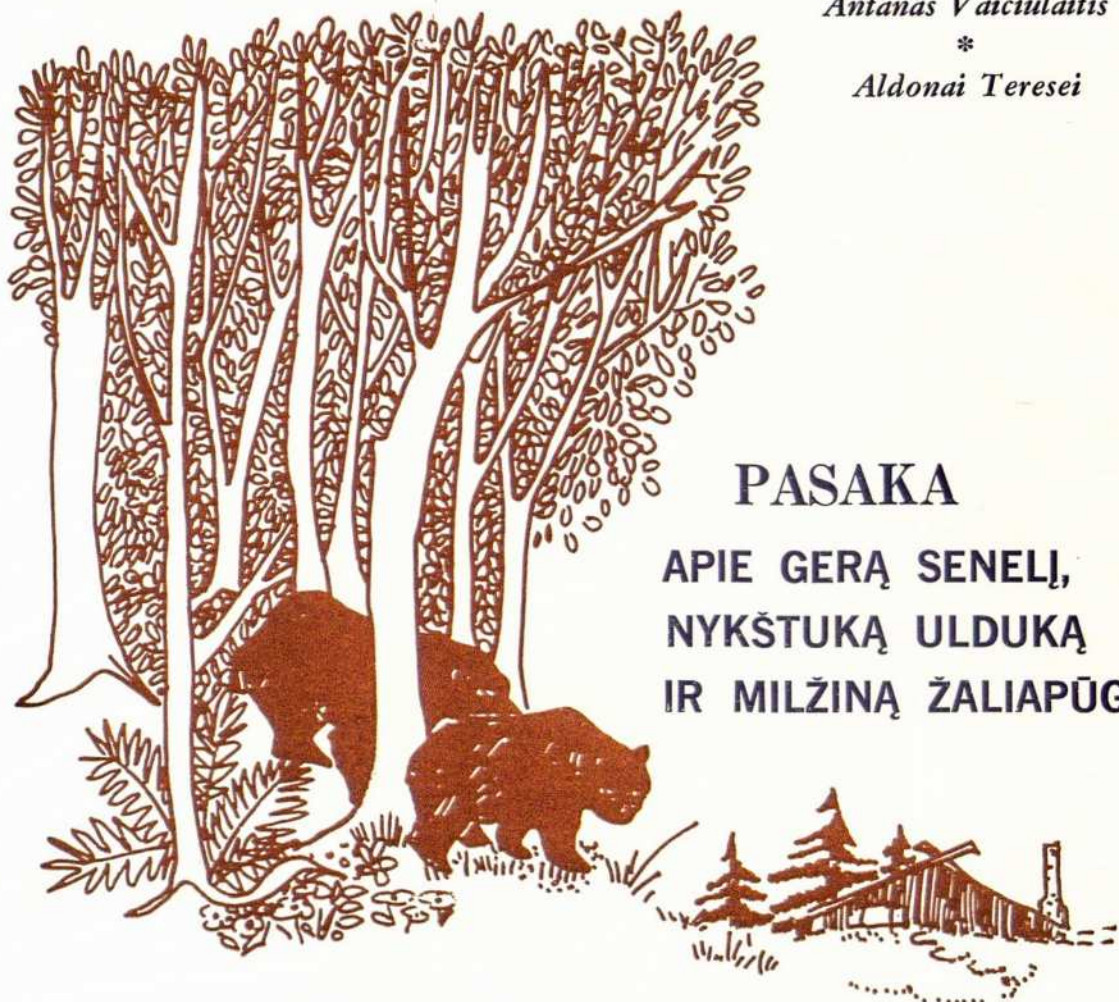

Tada, sausi,
Tai jau gausi,
Kad, sustojęs
Už langų,
Prisiklostai
Ledo juostų
Ant upelių
Ir takų.

Antanas Vaičiulaitis

*

Aldonai Teresei

PASAKA

APIE GERĄ SENELĮ,
NYKŠTUKĄ ULDUKĄ
IR MILŽINĄ ŽALIAPŪGĮ

Osijos miške, tarp ąžuolų ir pušų, anais laikais gyveno du stumbrai, penkios meškos, šešiolika vilkų ir daugybė lapių bei šeškų, o šeimenoje nardė ūdros. Dar ten kriuk-sėjo devyni šernai, čiksėdami iltimis ir toki pikti, kad net drūčiausias lokys jiems lenkdavosi iš kelio.

Prie girios stovėjo troba, kurioje gyveno tėtukas su ma-myte ir jų duktė Aldonėlė. Ji turėjo garbiniuotus plaukus, mėlynas akis ir buvo labai gera. Dar ji turėjo dvi iš sku-durų pasiūtas lėles ir broliuką Jurgutį, kuris laukuose ga-nė avis.

Vieną dieną, kai tėtis girioje kirto medžius, o mama ra-vėjo piktžoles iš daržo, Aldonėlė sėdėjo viena pirkioje ant alsos ir valgydino lėles. Jos buvo tikros neklaužados ir

neėmė į burną nei morkos, nei duonos, nei vyšnios, kurią mergaitė buvo atsinešusi iš sodo.

Kai ji taip vargo su lėlėmis, lange prieš saulę šildėsi katinas Žebraburnis, o iš skylės kertėje išlindo pelė ir bėgė į paloviais.

Tik štai katinas primerkė akis, suvizgino uodegą ir, stryktelėjęs nuo lango, pagavo pelę. Laikydamas ją tarp kojų, jis apsilaižė ir jau ruošėsi kramtyti.

Jūs žinokite, kad pelė buvo Aldonėlės draugė. Kai tėtis ir mama išeidavo girion žabų rinkti ar pievon šieno grėbti į kupetas, o mergaitė viena likdavo namie, ir kai užužsispyrėlės lėlės būdavo nubaustos ir pastatytos į kampaną, kur jos verkšlendavo, iš savo urvo išnirdavo pelė ir šokdavo, kad mergaitei nebūtų nuobodu.

Aldonėlė pakilo nuo aslos ir subarė katiną:

— Aš tau parodysiu draskyti mano pelytę! Prašau paleisti.

Žebraburnis betgi dirščiojo į šonus, kur sprukti su pele.
Tada mergaitė pagrasino jam pirštu:

— Nė negalvok ištrūkti. O jei neklausysi, imsiu ir pasakysiu tėčiui.

Katinas išsigando, nes tėtis kartais jį apkuldavo pančiu už tinginiavimą ir mėsos vaginėjimą iš dubens.

Ką darys vargšas: ėmė ir paleido Aldonos draugę pelytę, kuri šmurkštelėjo į savo skylę ir tenai ištūnojo tris dienas ir tris naktis, virpuliudama iš baimės.

Paleidęs, Žebraburnis iškiūtino į orą, pasilypėjo ant tvoros ir žiūrėjo, kaip žvirbliai čėža ant skiedryno.

Likusi viena, mergaitė susitaikino su lėlėmis ir paguldė jas į lovą, čiučiuodama lopšinę. Paskui ji atsiminė mamos pasakojimus, kad toli, pačiame Osijos girių viduryje, gyvena senelis, kuris moka paukščių kalbą, turi prisijaukinęs tris stirnas ir kartą per metus aplanko gerus vaikučius.

Kai ji taip galvojo, per elenkstį į pirkią perlipo elgeta, kurį iš kiemo atlydėjo Žebraburnis, uodegą aukštai iškėles.

Aldonėlei pagailo, kad žmogus toks senas ir pailsęs, kad jo kojos negreitos ir kad jis gal labai alkanas.

Elgetai atsisėdus, mergaitė nubėgo pas mamą ir paklausė:

— Ar galiu jam duoti duonos ir pieno?

— Kam? — tarė mama.

— Seneliui. Jis taip toli ėjo...

Mamytė pasakė taip, ir mergaitė, grįžusi į pirkią, atnešė elgetai duonos ir pieno.

Pasistiprinęs, jis padėkojo ir ėmė pasakoti apie Osijos girią, apie meškinus, kurie tenai gyvena, apie nykštukus, kurie slapstosi po liepų šaknimis, ir apie Piktą Milžiną, kuris išvirtęs kiauras dienas knarkia anapus miško prie Vištaičio kalno.

Ir jis dar pasakojo apie gėlę, kuri auga pačiame girios viduryje ir yra tokia graži, kad kai nakčia pražysta, pra-

skleidusi už sniegą baltesnius lapus, būna tenai šviesu, lyg dieną. Pelėdoms tada susimaišo galva, ir jos bėga slapstytis į savo drėves, manydamos, kad jau švinta.

Tai apsakęs, elgeta pakilo, dar sykį padėkojo už duoną ir pieną, o paskui tarė:

— Tu buvai man gera, ir aš visados tave atsiminsiu. Jei tau kada reikės manęs, tu pašauk, ir aš ateisiu. Tik tu negali manęs šaukti, kai esi namie, nes tada turi tėtį ir mamą, arba vidudienį, nes aš tada šeriu savo stirnas, ar kai dieną mėnulis kabo viršum Žiogrio pušies, nes tada Pracapolės ragana skraido ant šluotos. Kad aš tau pasirodyčiau, tu padaryk niksiuką į tenai, kur saulė teka, ir sudainuok:

Liepoj dūzgia bitinėlis,
Eina giriom senutėlis.
Geras, geras senutėli,
Pasirodyk Aldonėlei.

Mergaitė sušuko:

— O, tai tu — Geras Senelis!

Ji norėjo pulti prie jo ir apkabinti iš to džiaugsmo. Tačiau žmogus apsuko tris sykius lanką aplink savo veidą, kartodamas žodius, "ukum, mukum", ir tarp jo ir mergaitės atsirado mėlynas debesėlis. Kai jis išsisklaistė, Gero Senelio jau nebuvo nei troboje, nei kieme, nei laukuose. Greičiausia jis jau buvo dingęs tarp Osijos eglių ir klevų.

Aldonėlė nuskubėjo į daržą ir, pritūpusi prie kopūsto, pasakojo mamai apie elgetą ir gėlę, kuri auga toli giriose už visas kitas gražesnė ir kurios niekas negali pasiekti, nes tenai aplinkui žliugso liūnai ir pelkės, ir tik Geras Senelis gali taką surasti.

Pačiauškėjusi su mama, ji savo naujienas dar turėjo apskelbti Jurgučiui, kuris ganė kaimenę anapus avižų. Ji bėgo takeliu, mojuodama plaštakai, nutūpusiai ant kmyno, ir vytureliui, kuris čireno padangėje. Tik štai ji ėmė ir sustiro, iškėlusi koją, kurią buvo bestatanti ant žemės: jeigu būtų primynusi, ji būtų sutraiškiusi skruzdėles, kurios ten keliavo. Taip jai bestovint, štai lyg sumirguliavo kažkas ant žemės, — tartum koks stikliukas prieš saulę, ar žerutis iš akmens. Priklaupusi ji išvydo, kad ten, kur buvo tirščiausia, keliavo Skruzdėlių Karalius, ant kurio galvos žibėjo, lyg maža žvaigždutė, aukso vainikas. Kai Aldonėlė dar labiau prisilenkė, ji išgirdo balsą, tokį ploną, kuris jai sakė:

— Taip, aš esu Skruzdėlių Karalius, ir mūsų tuntai iš Rytų karalystės keliauja į Vakarų karalystę. Mes einame jau nuo vidunakčio, ir mums teks žygiuoti dar dvi dienas ir dvi naktis, kol pasieksime sostinę, kur po žemėmis auksu žiba mano menės.

Čia karalius pakėlė savo žioruojantį vainiką ir, atsi-
sveikindamas su mergaite, jai pasižadėjo:

— Jei tu kada nors būsi varge, aš tau padėsiu, nes tu
pasigailėjai ir nesutrypei mano pulkų.

Sulig tais žodžiais jis pajudėjo, vesdamas savo tuntus
į Vakarų karalystę.

Kai paskutiniai iš jų užsuko už avižų lauko, Aldonėlė
nubėgo pas Jurgutį ir pasigyrė:

— Aš žinau, kur auga gražiausia gėlė.

— O kur? — norėjo išklausinėti berniukas.

Kai mergaitė papurtė galvą, jis gerinosi:

— Aš tau duočiau švilpynę, iš karklo nusuktą.

Aldonėlė vėl pakratė savo garbanėles.

Jurgutis dar jai žadėjo pagauti žalvarnį, kuris turi žibančias plunksnas, bet ji vistiek nesutiko ir nubėgo namo.

Nakčia Aldonėlė, paguldyta į lovą su abiem savo neklaužadam lėlėm, sapnavo katiną Žebraburnį ir gerą Senelį. Jai vis rodės, kad katinas meškerioja Karavojaus kūdroje ir iš tenai ištraukia ilgą ilgą lydeką, — toks laimingas, kad net šypsosi pro savo ūsus. O Geras Senelis štai keliauja Osijos giria tarp alksnių, prieina liūną, bren-da ligi juosmens ir uosto gėlę, tokią baltą, kad net ir sapne tau mirksi akys. Seneliui, turbūt, buvo labai malonu ir skanu, nes žiūrėkit — jis iš to gerumo net išpučia ir glos-to sau krūtinę. Ir ūmai Aldonėlė susapnavo, kad ėmė ir išdygo jai sparnai, ir ji, plasnodama viršum Osijos ažuolų ir jovarų, nuskrido tiesiai prie tos gėlės ir pati ją pa-uostė.

Ir viskas atrodė taip tikrai, kad iš ryto atsikėlus, ji net apžiūrėjo, ar gal iš tikrųjų turi sparnus, kaip žąsinas ar juodvarnis.

Vieną dieną mergaitė pievoje prie miško skainiojo ra-munes, pienes ir vėdrynus. Paskui ji atsisėdo ant kurma-rausio ir pynėsi vainiką.

Kai ji taip dirbo, lazdyne voverė gliaudė riešutą. Į ber-žą atlėkė kikiliai ir, pakibę ant šakų, siūbavosi, linksmi čezėdami ir vasnodami savo geltonais sparnais. Iš miško, pro avietyną, iškišo galvą stirna ir žiūrėjo, ką veikia mer-gaitė.

Aldonėlė nuleido vainiką sau į sterblę ir susigalvojo: kur stirna turi savo trobelę — gal čia pat, tarp anų avie-čių?

Nupurčiusi iš sterblės gėles, ji atsistojo ir ant galų pirštų nukiepsėjo prie miško, pati sau sakydama "ša", kad nenubaidytų stirnos. Tačiau gyvuliukas šoktelėjo ir dingo girioje.

Priėjusi, Aldonėlė sklaistė avietais. Ne, stirniukės ten jau nebuvo. Tarp aviečių tolyn į girią vedė takas, ir matykite: pačiame jo viduryje tupėjo voverė, išpūtusi uodegą. Mergaitė paplojo delnais, bet voverė buvo drąsi ir nešoko į medį. Tada mažoji nutarė ją pavykėti, — ką žinai, gal imsi ir pagausi. Žvėriukas buvo greitas ir šuoliavo takeliu, čia stabtelėdamas, čia apsidairydamas, čia vėl žandukais pupsėdamas. Tik kai jau buvo toliau Osijos miške, voverė liuoktelėjo į topolį ir, lėkdama nuo šakos ant šakos, pranyko tarp medžių.

Dabar ant takelio nutūpė kėkštas ir švirkštė savo negražiu balsu. Paskui atplasnojo šarka ir staipėsi ant sausos šakos, kraipydama uodegą į visas puses. Įsikirtęs į drebulę, tašė žievę genys, ieškodamas kirminų ir vis pridėdamas ausį prie stuobrio pasiklausyti, ar ten nekrebžda kokia kirvarpa.

Tarp pernykščių lapų, prie kelmo, kažkas sučežėjo, ir Aldonėlė net krūptelėjo pagalvojusi, kad ten gal šnara gyvatė. Bet tarp lapų šnypštė ežys, ir jis šiandien buvo piktas: girdėkite, jį ižeidė kiškis!

— Kaip tai atsitiko? — teiravosi mergaitė.

— Ak, jau ir pasakyti nesmagu, — šniurpštė ežys, šni-pu knaisiodamas lapus. — Na, bet jeigu jau taip nori...

Jis pakėlė savo nosį į Aldonėlę ir žiūrėjo į ją gailiomis akimis.

— Tik pagalvok, — skundėsi ežys, — mudu su kiškiu buvome geriausi kaimynai. Sueidavom, pasišnekėdavom... Bet šį rytą jis taip, nuskriaudė mane.

— Na?

— Įsivaizduok sau, jis man ir teškia į akis: o vistiek aš greitesnis už tave.

Mergaitė taip sumišo, kad nė nežinojo, kaip ežį paguosti.

O tas niurnėjo:

— Gal ir greitesnis... Bet kas nori tos tavo teisybės.

— Aš žinau vieną pasaką, kur per bėgtynes ežys pralenkė kiškį, — susigriebė Aldonėlė.

Ežys prisiprašė, kad ji tą pasaką pasektų, — ne kartą, ar du kartus, bet visus tris. Besiklausydamas, gyvuliukas buvo taip patenkintas, kad net nusišypsojo, kaip ten ežiai moka šypsotis. Iš tos laimės ir gerumo, atsisveikinant, jis net pasiūlė:

— Tu gali mane paglostyti, — nebijok, aš tavęs nebadysiu.

Ji atsargiai palytėjo ežio spyglius, ir iš tikrųjų jis nė nekrustelėjo, kad neįdurtų.

Po to ežys susikniso guolį ir pasiguodė:

— Po tokios pasakos miela ir pamiegoti. Aš būtinai ją kiškiui išporinsiu.

Taip kalbėdamas, jis užsimerkė ir įkišo snukutį į lapus.

Aldonėlė atsiminė, kad ji nuo ryto dar nevalgiusi. Besidairydama, ar neras aplinkui uogų, ji išgirdo netoliese juokiantis. Išsyk nieko nepastebėjusi ir nusigandusi, ji jau norėjo suktis ir grįžti atgal takeliu, kai ant išvirtusio beržo išvydo sėdint mažą žmogutį. Jis buvo visai toks, kaip nupaišytas anoje knygoje, kurią namie turėjo: didumo gal dviejų sprindžių, su užmaukšlinta kepure, su ilga barzda, su nosyte kaip pupa ir su pušnimis ant kaju. Tai jis čia krykštė girioje.

— Nepažįsti manęs? — linksmi paklausė anas.

Aldonėlė pakratė galvą, kad — ne.

— Aš nykštukas Uldukas.

— Jis vikriai šoktelėjo nuo stuobrio ir atkišo jai savo ranką, pasisveikindamas:

— O tave aš jau seniai pažįstu. Matai, mes kartais atbėgame į pagirį pažaisti ir pasižiūrinėti.

Mergaitė turėjo pasilenkti, siekdama nykštuko rankos.

Paskui jis paklausė:

— O kaip tu patekai čia, kur jau tik lapės ir vanagai gyvena?

— Norėjau pamatyti stirnos namiuką.

— Na, tu didesnė už mane ir nežinai, kad stirna trobos neturi. Ji miega po medžių šakomis. O mes įsikūrėm po šaknimis. Nori pažiūrėti?

Nykštukas nuvedė Aldonėlę prie kuplios liepos, ir mergaitė tarp šaknų pastebėjo mažas dureles. Jas pravėręs, Uldukas įlindo į vidų ir šūktelėjo:

— Pabandyk, širdele.

— Ačiū. Bet aš vargiai koją įsprausčiau...

— Tai ir neprasidėk, kad man durų neišlaužtum. Tris mėnesius dirbau, kol jas sukaliau. Sakysi, kad nedailios?

— Labai dailios.

— Jei tu atsigultum ant pilvo ir vieną akį primerktum, pro duris galėtum matyti mūsų trobą.

Ji taip ir padarė. Iš pradžių ji nieko nematė, nes po šaknimis buvo tamsoka. Bet kai atmerktoji akis apsiprato, galėjai ten regėti labai švarų kambarį su mažyčiais stalais, suolais ir spintomis. Vienoje kertėje sėdėjo mažytis senelis ir drožė taip pat mažytes klumpes iš skroblo.

— Tai mano tėtis, — pakuždėjo nykštukas. — Jam jau šimtas metų, ir jei nori, jis gali tau išdrožti tokią lėlę, kuri būtų didumo kaip bitė, vartaliotų akis ir pypsėtų.

— O, ačiū! — nudžiugo Aldonėlė. — Aš tikrai noriu tokios lėlės.

— Tenai gi iš krosnies pyragėlius traukia mano žmona, — vėl tarškėjo Uldukas. — Ji geriausia kepėja visoje nykštukų karalystėje.

Jis nubėgo prie krosnies, pasistiebęs apuostė pyragėlius ir grįžęs apskelbė:

— Gražiai apgruzdėjo — ir taip kvepia!

Skanus dvelkimas pasiekė ir Aldonėlės nosį prie durų.

Nykštukas buvo toks smagus, kad prilindęs pakuteno jai žanduką, trindamasis delnus ir čiulpsėdamas:

— Tuoį valgysim, tuoį valgysim!

Į tą balsą iš kito kambario išlindo trys nykštukų vaikai ir susėdo prie stalo, laukdami pyragėlių.

— Pietūs bus lauke, — tarė jų tėvas, — nes viešnia negali prasisprausti pro duris.

— Kur lauke? — šaukė vaikai, bematant sukildami ant kojų.

— Ant didžiojo baravyko.

Mažiukams nereikėjo du kartus sakyti: spruko jie pro Aldonėlę ir nudulkėjo prie ąžuolo, po kuriuo augo baravykas, didelis kaip skrybėlė.

Moteris užklojo ant grybo staltiesę ir atnešė pyragėlius.

Nykštukų giminė susėdo aplink grybą, ir ten jų tarpe buvo tvarka: senelis galėjo imti aštuonis pyragėlius, tėtis su mama po septynis ir vaikai po penkis kiekvienas.

— O viešnia valgo, kiek tik sveikata leidžia, — kalbėjo šeimininkė.

Aldonėlė nurijo pirmą pyragėlį, ir jis buvo toks gardus, kad net kvapą užgniauzė.

Kai ant baravyko jau nieko neliko, vaikai išsislapstė po eglės šakomis žaisti, o mergaitė dailiai padėkojo ir iškeliaavo pas mamą ir tėtį.

Nykštukas Uldukas ją palydėjo ligi upelio ir atsisveikino, teisindamasis:

— Į vandenį nebrisiu. Kai sušlampu kojas, čiaudau tris dienas ir tris naktis iš eilės. O tu žiūrėk, kad saulę turėtum prieš akis, nes kai atėjai, ji tau švietė už nugaros.

Taip pamokęs, jis dingo paparčiuose.

(Bus daugiau)

ŠALTIS

Samanė

Eglė šaką,
Eglė žalią,
Ei, tai supa
Neramiai.
Eina šaltis
Ir nudažo
Eglės šaką
Balzganai.

Čiuožia vaikai,
Čiuožia greitai. —
Čeža ledas
Ir sniegai.
Eina šaltis
Ir nudažo
Vaikų veidus
Raudonai.

ATSPEK!

Paruošė Viktorija Jogaitė

Šiame numeryje pradedamas naujas galvosūkių konkursas. Galvosūkliai pritaikyti dviem grupėm: I — jaunesniems, iki 8 m. ir II — vyresniems, 8 - 12 m. Siųsdami galvosūkių atsakymus, pažymėkite: vardą ir pavardę, gimimo datą, adresą, lietuviškos mokyklos pavadinimą. Atsakymus reikia prisiųsti iki sekančio mėnesio 15-tos dienos, šiuo antrašu: TAŠKŲ BANKAS, 85 House Drive, Akron, Ohio 44319. Surinkę daugiausia taškų, gaus dovanas. Sėkmės visiems!

I

1. Iš duotų raidžių sudarykite gėlių vardus. Pvž. — ultpė — tulpė. (5 taškai)
 1. ugnajris
 2. llejia
 3. ètma
 4. žorè
 5. aatsr
2. Už žirni mažesnis, už šunį piktesnis. (5 taškai)
3. Kaip vadinasi "Eglutės" pelytė? (5 taškai)

II

1. Kas yra dabartinis Pasaulio Lietuvių Bendruomenės pirmininkas? (5 taškai) *Stasys Barzdukas*
2. Įrašykite tuos skaičius, kurių trūksta. (10 taškų)

$$\begin{array}{r} \text{a)} \quad 292 \\ 7042 \\ 3279 \\ + 875 \\ \hline \end{array}$$

19398

$$\begin{array}{r} \text{b)} \quad 8556 \\ - 3980 \\ \hline \end{array}$$

4476

KAIMYNAS, KURIO NIEKAS NENORI SUTIKTI

O. S.

Kartais, važiuojant automobiliu, staiga visi suraukia nosis. Koks biaurus kvapas! Arba kartais vakare iš krūmų šmurkšt toks juodas kamuoliukas išsirita. Visi tuoj pastebi jo baltus papuošimus. Ir niekas jau tuo keliu neina. Ar atspėsi kas?...

Skunksas arba skunkė, kaip jį kai kurie žmonės vadina, yra katės didumo žvėrelis. Jis vaikšto sau palengva mažais žingsneliais. Atrodo, kad jo batukai jam per maži ir spaudžia kojas.

Skunksų yra Afrikoje ir Azijoje, bet jie yra ir mūsų kaimynai Amerikoje. Jie gyvena urvuose arba išpuvusiuose rąstuose. Bet jie mėgsta būti ten, kur yra žmonių. Todėl jie lanko ūkius ir bando apsigyventi po pastatais. Kartais jie užsimano vištienos pietums ir apiplėšia vištides. Dėl to žmonės juos gauda ir šaudo.

— Bet nemanyk, kad aš negražus! — sako skunksas. — Mano nosytė ilga ir smaila. Kailis juodas ir blizgantis. Nugara ir uodega papuošta baltų plaukų ruožu.

Skunksai nėra vienodi. Yra visai juodų su balta žvaigžde kaktoj. Skunkso mažesnis pusbrolis yra margas — juodas su baltais taškais.

Dieną skunksas ilsisi arba miega. Naktį medžioja peles, žiurkes, žiogus, širšes, gyvates, varles, driežus, vabalus, vikšrus, paukštelius ir jų kiaušinius. Skanu, ar ne! Žiemą skunksas į lauką neišeina. Bet jis nemiega, kaip kiti žvėrys.

Maži skunksiukai — jų būna net 8 ar 10 — pavasarį gimsta akli ir pliki. Jų oda jau juoda ir balta. Už trijų savaičių jų akys atsidaro, o už dar dviejų jie žąsele eina paskui mamą pasidairyti po pasaulį. Pirmąją žiemą visa šeima pasilieka krūvoj.

Žmonės kartais prisijaukina jaunikį. Išoperuoja jo vieną liauką, kad nebūtų kvapo.

Skunkso pasididžiavimas yra jo didelė, puošni uodega. Ji baltai ir juodai dryžuota. Žvėrys žino, ką skunkso balti dryžai reiškia: tai signalas greit pasitraukti iš kelio.

Skunksas nėra piktas. Jis nieko nepuola. Bet kartais jis išsigąsta, arba jam kas nors per daug įkyrus.

Pirma jis suurzgia ir trypia kojom. Tai reiškia:

— Eik iš kur atėjęs!

Jei vistiek neina, jis atsisuka į nedraugą ir iškelia uodegą, išskyrus patį jos galiuką.

— Ar girdėjai? Pasitrauk!

Jei anas neklauso, tada skunksas pakelia uodegos galiuką. Tada iš liaukos, tokio maišelio su dviem vamzdeliais uodegos apacioje, ištrykšta aštrus, dvokiantis skystimas. Skunksas tai gali pakartoti šešis kartus.

Net už 9 iki 12 pėdų skunksas pataiko į priešą — lapės ar šuns — snukį. Tas skystimas baisiai graužia burną, nosį ir akis, gali net apakinti kuriam laikui. Gavęs paragauti, puolėjas tuoj pabėga kaukdamas. O skunksas ramus ir švarus eina namo. Jis niekad pats nesusitepa.

Jei kada pamatysi tokį kaimyną, neišsigąsk. Bet jei nori su juo draugauti, turi suprasti skunkso kalbą!

GYVULIŲ MĖSLĖS

1. Apvali skylutė, pūkuotas kamuolėlis. ėlep
2. Keturi bėga, penktas kelią šluoja. lyskar
3. Du stačiukai, du klaustukai, du ežerėliai spindi. ravkė
4. Eina ponia su šimtu suknelių. tašiv
5. Ne paukštis, bet sparnuotas; ne gyvulys, bet plaukuotas. ibtė
6. Neturi ragų, bet kas pamato, bėga. skaskuns
7. Raudonas ponaitis žemėje gyvena, lietaus nebijo. lieskas
8. Žiemą vasarą su kailiniais. ašmek

MURKYTĖS PUOTA

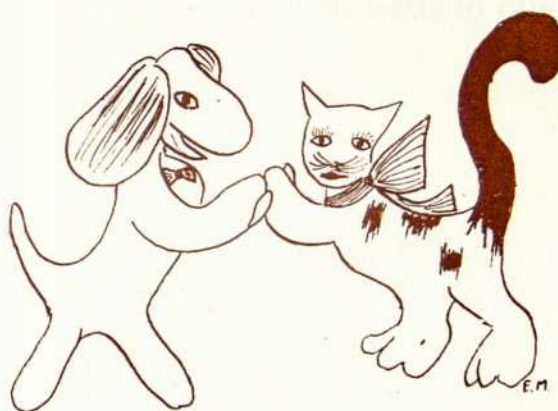
parašė Amanda Muliolienė

paišė Elena Muliolytė, 10 m.

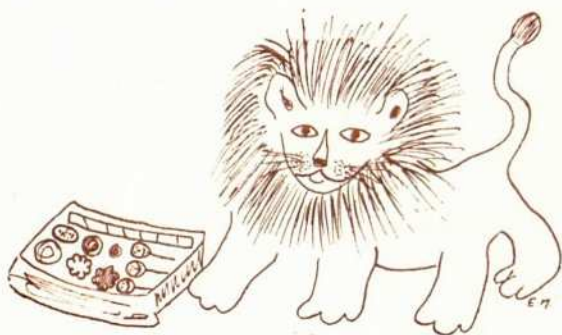
Nusipirkome katytę,
Kelsime jai puotą.
Turi baltą ji nosytę,
Uodegytę — juodą.

Pavadinom ją Murkyte,
Taisėm jai lovelę.
Puoton pakvietėm pelytę,
Šunį ir avelę.

Kvietėm ožką ir laputę,
Mešką ir briedelį.
O jie atvedė į puotą
Ežį ir zuikelį.

Suvažiavo čia sveteliai,
Sunešė daug valgių.
Nuskambėjo jų balseliai
Iki pat padangių.

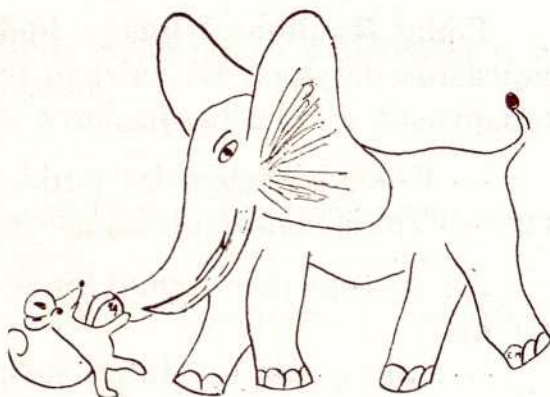

Liūtas atnešė saldainių
Karvė — saldaus pieno,
Ir neliko gyvulėlio
Alkano nei vieno.

Dramblys šoko su pelyte,
Plojo jiems avelė.
O šuniukas su Murkyte
Sukosi ratelij.

Elenutė ir Jonukas
Labai garsiai juokės
Kai mažytis jų arkliukas
Su žirafa tuokės.

Kai pasibaigė jų puota,
Linksmi namo ėjo.
O Murkytė ir jos šluota
Dulkes Palydėjo.

ŽIEMA

parašė Rita Bazytė, 9 m.

Baltas sniegas dengia žemę,
Vaikai džiaugias, roges gavę.
Stato didį sniego senį,
Kad papuoštų jiems kiemelį.

Nuo kalniuko rogės bėga —
Visi vaikai apsirėdę.
Nosys rausta, dantys traška,
Rogės lekia kaip patrakę.

STAIGMENA

Linda Stačiokaite

Ponas Raulinas švilpavo, lipdamas į automobilį. Tai buvo nepaprastas dalykas. Jis vairavo ir šypsojosi pats sau. Ir tai buvo nepaprasta. Paprastai jis buvo susirūpinęs ir užsigalvojęs.

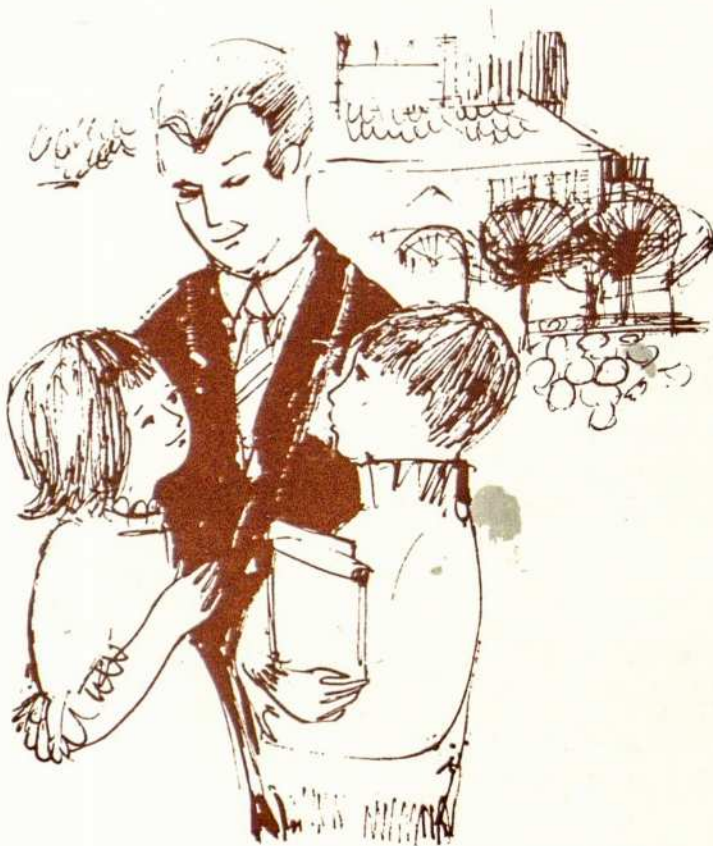
— Kokia nepaprastai puiki proga, — galvojo ponas Raulinas.. — Tokios laukiau visą gyvenimą!

Jis sustojo prie mokyklos ir apsidairė. Visur pilna linksmų mokinių.

— Labas, tėti, — staiga sušnoko Darius ir Dovilė, atbėgdami prie mašinos.

— Kaip viskas darbe? — paklausė Darius.

— O, neblogai, — atsakė tėvas, valdydamas balsą. Jis bandė nesišypsoti ir nudavė, lyg nieko nepaprasto nebuvo.

— Tėveli, kas nors tikrai atsitiko, bet mums nesakai, — tuoj atspėjo Dovilė. — Pasakyk.

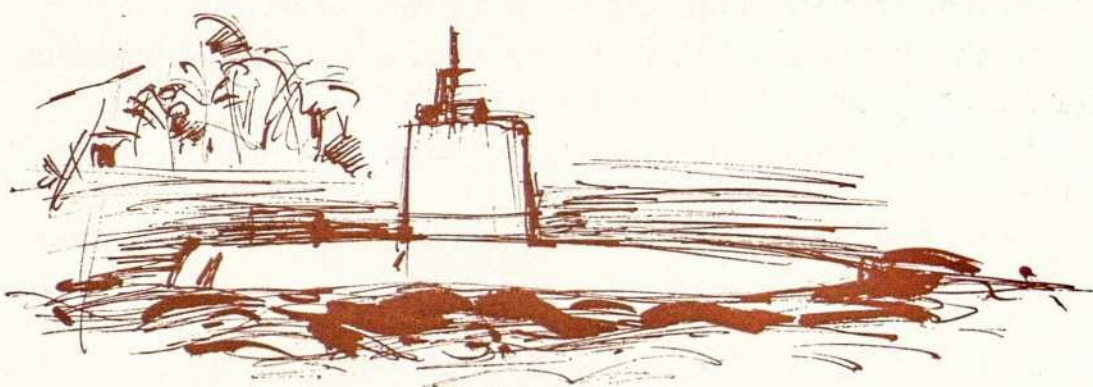
— Atsimeni, tu mums vis sakai, kad akys kalba, — juokavo Darius.

— Na, iš tikrųjų, turiu ką Jums pasakyti, — neiškentęs šyp-
telėjo tėvas. — Mes kai kur keliausim.

— Kur?

— Man pavadė darbą, kuris reikalauja ilgo tyrinėjimo jūros gelmių. Keliausim į viduržemio jūrą.

— Į viduržemio jūrą! Po vandeniu! Povandeniniame laive!
— suriko abu vaikai.

— Žinoma. Keliausim visi kartu. Tyrinėjimas užtruks bent penkis mėnesius.

— Penkis mėnesius! Bet mes turim eit į mokyklą, — nusiminė Dovilė.

— Nesirūpinkit. Aš jau susitariau, judu išleis. Ir dar užskaitys prie geografijos kurso. Mokysimės jūros gelmėj.

Abu vaikai šūktelėjo iš džiaugsmo. Jau seniai nei jie, nei tėvas nebuvo tokie laimingi. Po mamos mirties visi aptilo, mažai kur važinėjo. Tėvas smarkiai dirbo, nešiodamas skausmą širdyje. Jis mokslininkas, jau kelis metus tyrinėjo įvairius vandenius.

— Ar čia yra tokių, kurie ledų nemėgsta? — staiga užklausė tėvas.

Dvi galvos smarkiai pasipurtė.

— Tai lipkim ir nusipirkim, — tarė tėtis. Besidžiaugdami kelione, vaikai net nepastebėjo, kad mašina sustojo prie ledų krautuvės. Visi trys greit išsoko. Prie durų Darius susitiko savo geografijos mokytoją. Pakvietė ir ją ledų valgyti.

Kol vaikai nuėjo ledus atnešti, vyresnieji kalbėjosi prie staliuko. Ponas Raulinas pasakojo apie būsimą kelionę. Mokytoja klausėsi ir šypsojosi. Mokslininkas taip užsidegusiai aiškino, kad nepastebėjo, jog netyčia rankovę į pamidorų sosą įmerkė.

Grįžo Darius su Dovile, nešdami ledus. Trylikmetis Darius turėjo tokį pat rimtą žvilgsnį kaip jo tėvas, ir tokius pat tamsius, ant kaktos užkritusius plaukus.

— Antrasis mokslininkas, — pagalvojo mokytoja.

Šviesiaplaukė Dovilė plačiai šypsojosi ir ėjo pasišokinėdama. Vos ledų neišvertė. Jos ilgi plaukai lakstė į visas puses.

Visiems pradėjus ledus valgyti, staiga abu vaikai prašneko kartu:

— Ar kada buvot prie viduržemio jūros? — paklausė mokytojos.

Visi nusijuokė.

— Įdomi šeima, — mąstė mokytoja.

(Bus daugiau)

SIAUBAS

Rasa Šilėnaitė

Kudlius Juozapas net virpėjo iš susijaudinimo, atplėšdamas laišką. Jis labai retai gauna laiškų iš savo pusbrolio Putočiaus. Nudulkėjo į laboratoriją klykdamas — Trrrrr-rr! Trr!

Daktaras Palubeckas pakėlė akis nuo formulės.

— Kas gi tau užėjo, Kudliau? — klausė jis. — Atvažiuoja tavo pusbrolis? Puiku. Tik susitvarkyk savo daiktus, kad nebūtų sarmata.

Ir kudlius Juozapas, tebeklykdamas, nudūmė kambarius tvarkyti.

Tą vakarą, įsipylė puoduką pieno ir žiūri, Putočius! Ant pieno, prie puoduko krašto, tupi ir žiūri šimtu blizgančių akučių. Jis rimtai mirktelėjo pasveikinimą daktarui Palubeckui, nes labai gerbė didelio mokslo žmones, ir ėmė smarkiai blykčiot visokius pletkus Kudliui.

Seniai pasimatę pusbroliai šnekėjo per visą vakarienę ir visą vakarą. Pagaliau daktaras nuvarė abu į lovą (Kudlių į kišenę, o Putočių į šaldytuvą). Bet, vos jam užmigus Kudlius išslinko į virtuvę, pasiėmė Putočių ir tęsė savo pasikalbėjimą. Putočius Kudliui pripasakojo apie savo keliones, o Kudlius Putočiui apie visus nuotykius su daktaru Palubecku. Paryčiais jie užmigo ten

pat virtuvėje ir daktaras, iš ryto juos radęs, nusišypsojo ir paliko miegoti.

Sekančią dieną, daktaras abu pristatė prie bonbonų vyniavimo į spalvotą popieri. Kudlius išrinko spalvą kiekvienam bonbonui, Putočius patvirtino parinkimą, tada Kudlius įvykdė patį įvyniojimą. Jiems buvo gana linksma dirbti ir nemažai nuveikė. Tik staiga Putočius žvilgterėjo į langą ir pamatė — —

Du vyrai juodomis kaukėmis veidus apsidengę, lipo per atdarą langą. Vienas nešė didelį maišą, o kito rankoj blizgėjo pistoletas. Bet pervėlai Putočius juos pamatė. Jie jau buvo prie pat susikaupusio ir nematančio daktaro, tuoj pagriebė jo rankas ir surišo. Tik kai daktaras suriko, Kudlius Juozapas pakėlė akis ir pats sučirškėjo. Tai buvo klaida, nes plėšikai ir jį pagriebė ir įgrūdo į maišą. O tada jie ėmė vartyti daktaro knygas, matyt ieškodami slaptų formulių. Dėja, daktaras buvo kaip tik tą rytą nusirašęs naują, dar niekieno nemėgintą bonbonams receptą, kurį vos vos išgalvojo, nes jis buvo labai kompliktuotas. Nejaugi dabar, negaus net išbandyti! Prakaitas sroveno jo kaklu...

Staiga Putočius ypatingai smarkiai sumirksėjo. Plėšikai, šviesos nustebinti, minutei apsisuko. Buvo kaip tik gana laiko Kudliui pasprukt iš maišo. Kol plėšikai susigaudė, jis pasiekė teleradio aparatą ir paspaudė mygtuką, kuris pašaukė gaisrininkus ir policiją. Tada jis ėmė lakstyti po laboratoriją, o plėšikai vijosi iš paskos. Jį begaudydami, apvertė stalą, ant kurio stovėjo Putočiaus puodukas. Puodukas sudužo ir Putočius išsiliejo. Iš to susijaudinimo niekas nepastebėjo. Ištaškė pieną po visą kambarį, piene slidinėjo, kol gaisrininkai ir policija įsiveržė pro duris. Plėšikai tuoj dingo per kitas. Gaisrininkai su policija išbėgo pas-kui. Kudlius atrišo daktarą. Tik tada pamatė puoduko šukes ir ištaškytą pieną. Be žodžio suklupo vidury kambario ir ėmė verkt. Daktaras jį apkabino, ir abu ilgai žiūrėjo į savo išgelbėtojo liku-čius.

Plėšikus sugavę, grįžo gaisrininkai ir policininkai. Policinin-kų kapitonas ėmė protokolus rašyti. Kiti griebėsi liudininkų ieš-koti, pėdsakus mieruoti, pirštų antspaudus rinkti. Kudlius išėjo į virtuvę ir atsitūpė kampe.

Vienas gaisrininkas pagaliau nutarė, kad lengviau sočiam dirbti. Reikia užkasti ar užgerti. Jis atėjo į virtuvę, bet Kudliaus nepamatė. Iš šaldytuvo pasiėmė pieno bonką. Kudlius kietai už-simerkė, nes jam pasidarė labai graudu. Gaisrininkas įsipylė ge-rą stiklą, pakėlė prie lūpų. Bet nespėjo nei gurkšnelio nugert, kai jį rado gaisrininkų vadas ir nuvarė atgal prie darbo. Pienas liko ant stalo.

Pagaliau Kudlius Juozapas atsimerkė. Žiūri, ant stalo stikli-nė pieno, o stiklinėje — PUTOČIUS!

Ir visi buvo laimingi.

LAIŠKAI KUDLIAUI

Mielas K. Juozapai,

Mano vardas Audrius Barzdukas. Aš žaidžiu futbolą. Aš tau parodysiu savo futbolo dalykus. Mano numeris yra 34. Mano pozicija — "defensive end". Komandos vardas yra Patriotai. Man patiko tavo susuktas laiškas, nors buvo sunku įskaityti.

*Audrius Barzdukas, 4 sk.
K. Donelaičio mokykla
Washington*

Mielas Kudliau,

Kaip Jums? Man gerai. Aš Jūsų laiško nesupratau. Prašau man atsiųsti tą laišką taip, kaip jis turi būti. Ar Jūs esat laimingas? Ar Jūs šuo? Tuoju parašyk.

Audra Bačkaitytė, 4 sk.

Mielas Kudliau,

Kai aš išgirdau, kad Tu sėdėjai pašto dėžėje tris dienas, man Tave pagailo. Dabar aš Tau parašysiu laišką.

Aš noriu, kad Tu rašytum daugiau laiškų "Eglutėje". Man labai patinka, kaip Tu rašai.

Aš norėčiau Tave pamatyti. Aš Tave labai mėgstu ir norėčiau, kad Tu atvažiuotum pas mane į svečius, ar į mano šeštadieninę mokyklą.

Lina Kindurytė, 4 sk.

Labas Kudliau,

Aš negalėjau įskaityti tavo laiško. Bandžiau keletą kartų. Mano klasėje du vaikai įskaitė ir šiandien mes gavom to puslapio kopiją.

Erdvilas Kasaitis, 4 sk.

Mielas Kudliau,

Labas! Kaip tau einasi? Čia buvo labai gražu. Turėjome lapų visokių spalvų. Tu tikrai sakei teisybę, kai sakei, kad smagu lapuose žaisti. Man labai smagu.

Rima Žemaitytė, 4 sk.

Mielas Kudliau,

Ar tu sveikas? Man yra blogai. Kartais sergu ir jau penkias dienas nebuvau mokykloje. Man irgi labai smagu grėbt lapus.

Mirga Jazbutytė, 4 sk.

Mielas Kudliau,

Perskaičiau tavo linkėjimus ant pieštuko. Mamytė pyko, kad man reikėjo karpyti "Eglutę". Aš irgi pykau. Išmok rašyti kudlotus laiškus, o ne karpytus laiškus.

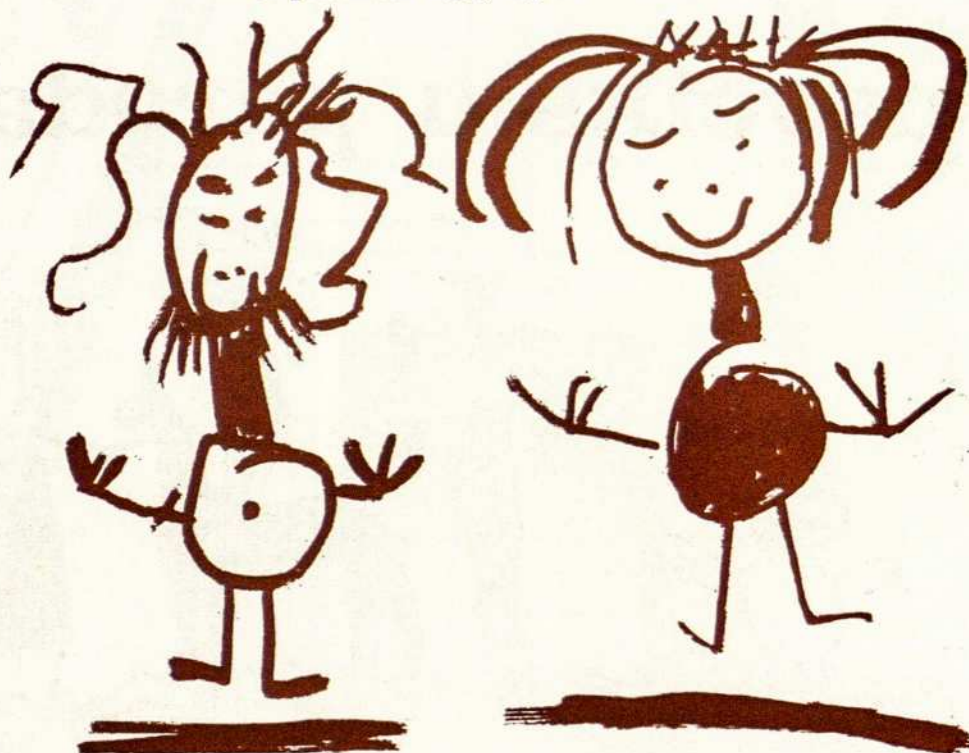
Kodėl tu sėdi pašto dėžutėje? Kodėl neini į mokyklą?

Aš vieną kartą padariau kudlių iš raudonų siūlų ir raudonom akim. Tu kabojai ant juodos gumutės prie mano lovos. Mano draugė atėjo ir pasiėmė tave. Aš esu labai nelaiminga. Bet aš tave vėl padarysiu. Vieno dalyko norėčiau paklausti: ką daryti su draugėmis kurios kudliaus neatiduoda? Sudiev!

Tavo draugė,
Rima Valiulytė, 8½ m.
Chicago, Ill.

KĄ MAČIAU?

Mieste kartą kai buvau,
Tuos žmogiukus aš mačiau.
Nesiprausę jie, basi —
O plaukai ilgi, ilgi...

piešė *Daiva Grigaitytė, 5 m., Des Plainės, Ill.*
Hipiukas ir hipiukė

ALP 1785

L.arch.

Puputis
Aida Petersonaitė, 10 m.
Dearborn Hts., Mich.

Pupučio mama
Audrė Nelsaitė, 9 m.
California

paveikslų paroda

Varlė
Eglė Baltrušaitytė, 6 m.
Warren, Mich.

Kelionė į Betliejų
Leta Vaitonytė, 6½ m.
Weston, Ont., Canada

91, 189,280